

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 03.03.1965, sp. zn. 10 Tz 15/65, ECLI:CZ:NS:1965:10.TZ.15.1965.1

Číslo: 35/1965

Právní věta: K tomu, aby nenastali účinky uvedené v ustanovení § 60 odst. 3 tr. zák. stačí, že soud do roka od uplynutia skúšobnej lehoty rozhodol, že sa podmiennečne odložený trest vykoná. Nie je potrebné, aby toto rozhodnutie sa stalo právoplatným pred uplynutím jednoročnej lehoty.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 03.03.1965

Spisová značka: 10 Tz 15/65

Číslo rozhodnutí: 35

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Osvědčení podmíněně odsouzeného, Trest odnětí svobody podmíněný

Předpisy: 140/1961 Sb. § 60 odst. 3

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 35/1965 sb. rozh.

K tomu, aby nenastali účinky uvedené v ustanovení § 60 odst. 3 tr. zák. stačí, že soud do roka od uplynutia skúšobnej lehoty rozhodol, že sa podmiennečne odložený trest vykoná. Nie je potrebné, aby toto rozhodnutie sa stalo právoplatným pred uplynutím jednoročnej lehoty.

(Rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 3. 3. 1965 – [10 Tz 15/65](#).)

Rozsudkom býv. ľudového súdu v Prešove z 15. 10. 1960 sp. zn. 2 T 110/60 bol F. H. odsúdený za trestné činy rozkrádania majetku v socialistickom vlastníctve podľa § 245 odst. 1 písm. a) tr. zák. z r. 1950 a krádeže podľa § 247 odst. 1 tr. zák. z r. 1950 na trest odňatia slobody v trvaní jedného roka. Výkon trestu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu troch rokov. Rozsudok sa stal právoplatným 3. 12. 1960, takže skúšobná doba troch rokov skončila 3. 12. 1963. Rozsudkom krajského súdu v Košiciach ako súdu odvolacieho z 12. 1. 1962 sp. zn. 4 To 516/61 bol F. H. znovu odsúdený za trestné činy rozkrádania majetku v socialistickom vlastníctve podľa § 245 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. a), b) tr. zák. z r. 1950 a neoprávneného oživia cudzej veci podľa § 249 odst. 1 tr. zák., spáchané v skúšobnej dobe, na trest odňatia slobody v trvaní 3 a pol roka.

Uznesením okresného súdu v Prešove z 9. 10. 1964 sp. zn. 2 T 110/60 bolo vyslovené, že trest

odňatia slobody v trvaní 1 roka uložený právoplatným rozsudkom býv. ľudového súdu v Prešove z 15. 10. 1960 sp. zn. 2 T 110/60 sa vykoná, keďže odsúdený nežil v skúšobnej dobe riadnym životom pracujúceho človeka a spáchal ďalšie závažné trestné činy.

Uznesením krajského súdu v Košiciach zo 17. 12. 1964 sp. zn. 4 To 348/64 bola sťažnosť odsúdeného F. H. proti uzneseniu okresného súdu v Prešove z 9. 10. 1964 sp. zn. 2 T 110/60 zamietnutá.

Sťažnosť pre porušenie zákona, podaná generálnym prokurátorom proti tomuto uzneseniu krajského súdu bola uznesením Najvyššieho súdu zamietnutá.

Z odôvodnenia:

V sťažnosti pre porušenie zákona bolo vytknuté, že v lehote uvedenej v § 60 odst. 3 tr. zák. musí byť rozhodnuté právoplatne o tom, či sa podmienene odsúdený osvedčil alebo či sa podmienene odložený trest vykoná. Podľa názoru sťažnosti pre porušenie zákona porušil krajský súd v Košiciach zákon v ustanovení § 60 odst. 3 tr. zák., keď sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu okresného súdu v Prešove z 9. 10. 1964 sp. zn. 2 T 110/60 zamietol až po uplynutí doby uvedenej v § 60 odst. 3 tr. zák.

Sťažnosť pre porušenie zákona nesprávne vytkla porušenie zákona v ustanovení § 60 odst. 3 tr. zák. Podľa tohto ustanovenia, ak súd do roka od uplynutia skúšobnej doby neurobil rozhodnutie o tom, či sa podmienene odsúdený osvedčil či sa podmienene odložený trest vykoná, má sa za to, že sa podmienene odsúdený osvedčil. Okresný súd v Prešove rozhodol uznesením z 9. 10. 1964 sp. zn. 2 T 110/60, teda ešte pred uplynutím lehoty uvedenej v § 60 odst. 3 tr. zák. o tom, že sa trest odňatia slobody, uložený rozsudkom býv. ľudového súdu v Prešove z 15. 10. 1960 sp. zn. 2 T 110/60 vykoná. Názor sťažnosti pre porušenie zákona, že o tom, či sa podmienene odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil, či sa trest vykoná, musí byť v lehote uvedenej v § 60 odst. 3 tr. zák. právoplatne rozhodnuté, nemá oporu v zákone. Trestný zákon a trestný poriadok nemajú ustanovenie, podľa by právne účinky toho ktorého súdneho rozhodnutia boli vždy spojené len s právoplatnosťou rozhodnutia. Naopak oba citované zákony v tých ustanoveniach, túto okolnosť výslovne uvádzajú. Z toho plynie, že neplatí ako zásada trestného práva, že zákon má vždy na mysli len právoplatné rozhodnutie. Trestný zákon napr. výslovne viaže právne účinky na právoplatnosť rozhodnutia v prípadoch uvedených v § 64 odst. 2, § 68 odst. 2, § 297 odst. 3. Dokonca i v obdobnom ustanovení § 64 odst. 3 tr. zák. je právoplatnosť rozhodnutia zdôraznená v inej súvislosti, týkajúcej sa právneho účinku právoplatného rozhodnutia súdu o tom, že sa podmienene upúšťa od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti. Trestný poriadok napr. hovorí v ustanovení § 44 odst. 3 tiež len o rozhodnutí, pričom z povahy veci je nepochybné, že postačí i neprávoplatné rozhodnutie.

Z toho plyne záver, že v prípadoch, kde zákon spojuje právne účinky s rozhodnutím súdu bez toho, že by výslovne vyžadoval právoplatné rozhodnutie, alebo že by tento požiadavok ináč zo zákona vyplýval, postačí pre vznik právnych účinkov spojených s rozhodnutím súdu i neprávoplatné rozhodnutie.

Bolo preto treba nedôvodnú sťažnosť pre porušenie zákona zamietnuť.